

El secret del riu Segre

A la ciutat de La Seu d'Urgell, entre muntanyes verdes i carrers de pedra, hi vivia una nena de sis anys que es deia Bruna.

La Bruna tenia els cabells castanys, arrissats quan es llevava al matí, i uns ulls molt curiosos. Sempre portava una motxilla petita de color groc. A dins hi guardava coses molt importants: un quadern, tres llapis de colors, una lupa petita i una pedra rodona que havia trobat un dia passejant pel riu Segre.

A la Bruna li agradava molt observar. Mirava les formigues que caminaven en fila, els núvols que passaven lentament pel cel i els ocells que volaven per damunt de les teulades.

També li agradaven els llibres.

Però hi havia una cosa curiosa que li passava.

Quan la Bruna obria un llibre, de vegades les lletres feien coses estranyes. Algunes semblaven girar-se. Algunes canviaven de lloc. I algunes, si la Bruna les mirava massa estona, semblava que comencessin a ballar.

La seva mestra li havia explicat amb un somriure:

—Bruna, el teu cervell és especial. Tens dislèxia. Això vol dir que les lletres a vegades es porten una mica entremaliades.

La Bruna ho va pensar un moment.

—Ah! Per això fan ximpleries! —va dir.

La mestra va riure.

—Exacte. Però també vol dir que el teu cervell és molt bo veient detalls, imaginant històries i resolent misteris.

I la Bruna sabia que això era veritat.

Un dissabte al matí el sol brillava sobre les muntanyes que envolten La Seu d'Urgell. L'aire era fresc i el riu feia aquell soroll suau que tant li agradava.

La Bruna es va posar la motxilla d'exploradora i va sortir a passejar.

Va caminar pels carrers de pedra. Uns coloms saltaven per la plaça buscant molles de pa. Les campanes de la Catedral de Santa Maria d'Urgell van sonar: dong... dong...

La Bruna sempre pensava que aquella catedral semblava un castell antic.

Després va continuar caminant fins a arribar al riu.

El Segre corria tranquil.

Xip-xap... xip-xap...

La Bruna es va asseure sobre una pedra grossa i va treure la seva lupa per mirar unes petjades d'ocell.

De sobte va sentir un soroll.

—Meee...

La Bruna va aixecar el cap.

Darrere d'un arbust hi havia una cabreta petita. Tenia les orelles una mica caigudes i semblava espantada.

—Hola —va dir la Bruna amb veu suau—. T'has perdut?

La cabreta va tornar a fer:

—Meee...

La Bruna va mirar al voltant. No hi havia cap ramat.

Una mica més enllà hi havia un cartell de fusta amb una fletxa.

La Bruna s'hi va acostar per llegir-lo.

Va arrugar una mica el front.

Les lletres van començar a moure's una mica, com de costum.

—Hmm... —va dir la Bruna.

Va intentar llegir molt a poc a poc.

—“Camí... del... bos... de... la... ca...bre...”

O potser deia una altra cosa.

La Bruna va riure.

—Avui les lletres tornen a fer la seva dansa.

Va pensar un moment. Després va dir:

—No passa res. Ho descobrirem d'una altra manera.

Va treure la seva lupa i va mirar el terra amb molta atenció.

I llavors ho va veure.

Petjades petites al fang.

Una branca trencada.

I una mica de pèl blanc enganxat a unes fulles.

—Això sí que ho entenc! —va dir contenta.

La Bruna i la cabreta van començar a caminar seguint les pistes.

El caminet passava entre arbres. El vent feia moure les fulles. A vegades s'escoltava algun ocell.

La cabreta caminava darrere de la Bruna.

De sobte, des de dalt d'un turonet, es va sentir:

—Meeeeeeeeee!

La cabreta petita va aixecar el cap i va començar a córrer.

La Bruna va pujar el turó darrere seu.

A l'altra banda hi havia un prat verd amb un ramat de cabres i un pastor amb barret.

La cabreta va córrer fins a la seva mare.

—Mira qui ha tornat! —va dir el pastor sorprès.

—Crec que s’havia perdut —va explicar la Bruna.

El pastor va somriure.

—Aquesta petita és molt trapella. Gràcies per ajudar-la a tornar.

La Bruna va dir:

—He seguit les pistes.

—Tens ulls d’exploradora —va dir el pastor.

Abans de marxar, el pastor li va donar una campaneta petita.

—Per a la millor detectiva de cabres de la Seu.

La Bruna la va guardar a la motxilla.

Quan tornava cap a casa, el sol començava a baixar darrere les muntanyes. Els carrers de La Seu d’Urgell estaven tranquils.

La Bruna va mirar un altre cartell.

Les lletres encara es movien una mica.

Però la Bruna ja no s’enfadava.

Perquè sabia una cosa molt important.

Potser llegir li costava una mica més.

Però el seu cervell era molt bo observant, imaginant i descobrint misteris.

I això també era un talent molt gran.

Aquella nit, abans d’anar a dormir, la Bruna va obrir el seu quadern.

Amb molta calma va escriure:

“Avui he trobat una cabreta perduda.”

Les lletres no van quedar perfectes.

Però la història sí.

I mentre la campaneta feia clinc-clinc dins la motxilla, la Bruna va pensar que potser l’endemà hi hauria un altre misteri al riu Segre.

I si passava...

La detectiva Bruna segur que el descobriria.

Conte contat, conte acabat.